Міхась Скобла

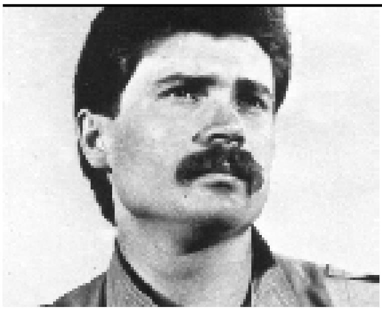

...Касой, адабранай у сьмерці,
добра ўлузе атаву касіць...

Закаханы у неба свабоднае Край...

***

Край стаіўся ў пятлі насьцярожаных межаў.
Поўня вызірне з хмар і зашморгне пятлю.
Серабрыстыя фаласы сіласных вежаў,
закаханыя ў неба, бясьсіляць зямлю.

Край, дзе човен сумуе, да выспы прыпаўшы,
дзе дажджы, нібы ў жорны, цярусяцца ў вір,
дзе каровы ступаюць, рыкаючы, з пашы,
а паэты ідуць спадцішка ў манастыр.

Там людское жыцьцё – рэпетыцыя сьмерці.
Край, у венах якога блакітная кроў, —

арытмічнай Еўропы старой перадсэрдзе, —
удыхнуў наркату азіяцкіх вятроў.

Край, дзе люд паспаліты хаўтуры, як сьвята,
адзначае, дарма, што ў душы – тарарам.
Дзе ня можа ніяк – увесьчасна занята –
дазваніцца да Бога адноўлены храм…

Не зялёны валун, што бакі паадлежаў,
і ня бусел, што ў Афрыцы вынайшаў рай,
серабрыстыя фаласы сіласных вежаў –
вось твой сымбаль, заціснуты зашмаргай межаў,
закаханы у неба свабоднае Край!

2002, Менск

***

Аляксею Марачкіну

Мастакі – падгасподнікі Бога.
На паддашках іх хата і схоў,
дзе сваячкай вясёлкі – падлога,
дзе збаўленьне ад земных грахоў.

У майстэрнях у іх паднябесных,
дзе тварыліся цуды шматкроць,
Ты пашлі ім высокую бессань
і ў чало пацалуй іх, Гасподзь.

Блаславі і заданьне ім вызнач,
нездарма ж багамазы яны.
Уздыхне жаўтавокая Сьвіслач
і навяжа чаўны-маўчуны.

І мастак, што ня ведаў паклону
на чужой іншамоўнай імшы,
здасца сам у палон Апалону
і вясёлку дастане з душы.

А станцуе прамень на мальберце,
і прыдрэмле мастак, каб сасьніць,
што касой, адабранай у сьмерці,
добра ў лузе атаву касіць!

2002, Дзярэчын

***

Дождж да мора бег наўскасы,
выдма бегчы наўпрост не давала.
Мора шаблю Куршскай касы
ў хвалях пеністых гартавала.

Вецер выцерся аб туман.
Бляknуў сьвет. Разышліся двое.
Наўздагон ім стары каштан
трос калючаю булавою.

2001, Нідза